

Arrest

nr. 60 917 van 4 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 januari 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 17 januari 2011. Op dezelfde datum wordt verzoekster ter

kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen. De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door:

Z., F.

nationaliteit: Marokko

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar zij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat zij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Uit de grondige studie van haar administratief dossier blijkt immers dat betrokkene op 20.06.2007 te Oujda, Marokko, is gehuwd en dat zij met een visum gezinshereniging naar België is gekomen, meer bepaald op 17.02.2008 zoals de inreisstempel op haar paspoort aantoont. Het verblijf van betrokkene in België is bijgevolg te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich eveneens op het feit dat er sprake is van een andere prangende humanitaire situatie, maar verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Het feit dat betrokkene Nederlandse les heeft gevolgd, hier gewerkt heeft en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing dd.28/12/2010 van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, de gemachtigde

wordt aan Z. F.

geboren te (...), Marokko, het bevel gegeven om uiterlijk 16/02/2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

de betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de "uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991", van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt, eerstens doordat het verblijf van verzoekster in België te kort is om aanspraak te maken op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie dd. 19.07.09, ten tweede dat verzoekster geen bewijs voorlegt van een andere prangende humanitaire situatie en ten derde dat de lessen Nederlands, het feit te hebben gewerkt en de voorgelegde attesten niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Terwijl verzoekster een ingevulde arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd en zij haar aanvraag tot regularisatie hierin hoofdzakelijk op heeft gebaseerd en de bestreden beslissing geen enkel gewag maakt van deze arbeidsovereenkomst en evenmin antwoordt waarom deze arbeidsovereenkomst niet kan weerhouden worden als grond tot regularisatie.

Dat verzoekster een ingevulde en ondertekende arbeidsovereenkomst dd. 25.11.09 heeft voorgelegd voor onbepaalde duur om voltijds als arbeider te worden tewerkgesteld bij de firma L. T. te H. teneinde algemene taken te verrichten zoals klanten helpen, technische problemen oplossen en schoonmaak.

Het loon werd vastgelegd op een bedrag van 9,50 EUR bruto per uur.

Gezien deze arbeidsovereenkomst het belangrijkste element uitmaakt van verzoeksters aanvraag tot regularisatie schendt de bestreden beslissing manifest de motiveringsplicht alwaar niet geantwoord wordt op dit element.

Door helemaal geen rekening te houden met de voor handen zijnde arbeidsovereenkomst is de motivering bovendien niet voldoende gepersonaliseerd en gespecificeerd. Dergelijke motivering is in tal van andere beslissingen van ongegrondheid terug te vinden.

Verwerende partij kan zich niet vergenoegen met te stellen dat verzoeksters verblijf te kort is om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van criterium 2.8B van de instructie dd. 19.07.09, die overigens werd vernietigd.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing te weinig draagkracht vindt in haar motieven, deze duidelijk niet afdoende werd gemotiveerd en de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat, om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8B verzoekster een ononderbroken verblijf op het grondgebied sinds 31 maart 2007 dient aan te tonen. Verzoekster voldoet niet aan deze voorwaarde. Daarnaast stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat verzoekster verzuimt

bewijzen voor te leggen in verband met de 'andere prangende humanitaire situatie' en dat de aangehaalde elementen van integratie niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster stelt in essentie dat verweerder *“zich niet (kan) vergenoegen met te stellen dat verzoeksters verblijf te kort is om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van criterium 2.8B van de instructie dd. 19.07.09, die overigens werd vernietigd.”*

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat verzoekster die zich beriep op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie doch niet aan de voorwaarde voldoet van een ononderbroken verblijf sinds ten minste 31 maart 2007. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster in haar verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het raam van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst verweerder op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst hij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij, bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep, zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekster geen aanspraak kan maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 omdat haar verblijf in België te kort is. Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroep gedaan op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit wordt niet betwist door verzoekster. De Raad stelt vast dat verzoekster in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf een ingevuld

'modelformulier' overmaakte aan het bestuur waarin de voorwaarden om op grond van de situatie omschreven in punt 2.8B van de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009 te worden gemachtigd tot een verblijf op duidelijke wijze werden aangegeven en waarop verzoekster aanduidde dat zij meende te voldoen aan deze voorwaarden, waaronder de vereiste *"voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007"*. Verzoekster kende bijgevolg de voorwaarden om op grond van voormeld punt 2.8B van de beleidsinstructie tot een verblijf te kunnen worden gemachtigd en er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekster betwist niet dat zij naar België is gekomen met een visum gezinshereniging op 17 februari 2008. Verweerder wijst op de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van het criterium waarop verzoekster beroep wenst te doen. Aangezien verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 dient verweerder niet verder te onderzoeken of verzoekster voor het overige wel voldoet aan de voorwaarden en meer bepaald de voorwaarden met betrekking tot het voor te leggen arbeidscontract. Verweerder diende bijgevolg evenmin te motiveren in verband met het door verzoekster voorgelegde arbeidscontract en het vermelde bedrag als loon. Het argument dat verzoekster een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd voor onbepaalde duur met een loon van 9,50 euro bruto per uur doet geen afbreuk aan de vaststelling van verweerder dat haar verblijf in België te kort is om aanspraak te kunnen maken op het criterium *"werk + duurzame lokale verankering"*.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. In het raam van zijn marginale wettigheidstoetsing komt het de Raad evenmin toe te oordelen over de toepassing van het criterium 2.8B door de verwerende partij, maar enkel of deze op basis van de stukken van het dossier en in kennelijke redelijkheid de bestreden beslissing heeft genomen. De Raad herhaalt dat verzoekster niet betwist niet te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van criterium 2.8B. Verzoekster maakt haar grief dat de bestreden beslissing *"te weinig draagkracht vindt in haar motieven"* en *"niet afdoende werd gemotiveerd"* niet aannemelijk. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster, gelet op het feit dat haar verblijf te kort is, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8B en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoekster maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding zodat zij dienvolgens een schending van de door haar aangehaalde bepaling evenmin aannemelijk maakt.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

N. MOONEN